2024/1712

24.6.2024

DIRECTIVA (UE) 2024/1712 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 13 iunie 2024

de modificare a Directivei 2011/36/UE privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (2) și articolul 83 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Traficul de persoane reprezintă o infracțiune gravă, săvârșită adesea în contextul criminalității organizate, și o încălcare gravă a drepturilor fundamentale, interzisă în mod explicit de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta"). Prevenirea și combaterea traficului de persoane, precum și sprijinirea victimelor traficului de persoane, indiferent de țara lor de origine, rămân o prioritate pentru Uniune și pentru statele membre.

(2) Traficul de persoane este un fenomen la originea căruia se află diferite cauze. Sărăcia, conflictele, inegalitatea, violența pe criterii de gen, absența unor oportunități viabile de angajare sau a sprijinului social, crizele umanitare, apatridia și discriminarea se numără printre principalii factori care contribuie la vulnerabilitatea la trafic a persoanelor, în special a femeilor, a copiilor și a altor persoane ce aparțin unor grupuri marginalizate.

(3) Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]) este principalul instrument juridic al Uniunii privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestei infracțiuni. Directiva respectivă stabilește un cadru cuprinzător pentru combaterea traficului de persoane prin instituirea unor norme minime privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor penale. Directiva include, de asemenea, dispoziții comune pentru consolidarea prevenirii traficului de persoane, a asistenței oferite victimelor, precum și a protecției acestora, ținând seama de dimensiunea de gen, de dizabilitate și de perspectiva copiilor și adoptând o abordare centrată pe victime.

(4) Traficul de persoane poate fi exacerbat atunci când se intersectează cu discriminarea pe criterii de sex în combinație cu alte motive de discriminare interzise de dreptul Uniunii. Prin urmare, statele membre ar trebui să acorde atenția cuvenită victimelor afectate de un astfel de cumul de discriminări și vulnerabilități sporite ce decurge din acesta, prin dispunerea de măsuri specifice atunci când există un astfel de cumul de discriminări. Ar trebui să se acorde o atenție deosebită discriminării pe criterii de rasă și origine etnică.

(5) În comunicarea sa din 14 aprilie 2021 privind „Strategia UE privind combaterea traficului de persoane 2021-2025", Comisia a stabilit un răspuns de politică ce adoptă o abordare multidisciplinară și cuprinzătoare, de la prevenirea traficului de persoane și protecția victimelor până la urmărirea penală și condamnarea traficanților. Comunicarea include o serie de acțiuni care trebuie puse în aplicare cu implicarea puternică a organizațiilor societății civile. Pentru a aborda tendințele în evoluție în domeniul traficului de persoane, precum și deficiențele identificate de Comisie și pentru a intensifica și mai mult eforturile de combatere a acestei infracțiuni, este necesar să se modifice

([1]) JO C 228, 29.6.2023, p. 108.
([2]) Poziția Parlamentului European din 23 aprilie 2024 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 27 mai 2024.
([3]) Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO L 101, 15.4.2011, p. 1).

Directiva 2011/36/UE. Deficiențele identificate ale răspunsului în materie de drept penal care necesită adaptarea cadrului juridic privesc infracțiunile privind traficul de persoane săvârșite în interesul persoanelor juridice, sistemul de colectare a datelor, cooperarea și coordonarea la nivelul Uniunii și la nivel național, sistemele naționale care vizează depistarea timpurie și identificarea timpurie a victimelor traficului de persoane, precum și asistența specializată și sprijinul acordate victimelor.

(6) Exploatarea maternității de substituție, a căsătoriei forțate sau a adopției ilegale poate intra deja în domeniul de aplicare al infracțiunilor privind traficul de persoane, astfel cum sunt definite în Directiva 2011/36/UE, în măsura în care sunt îndeplinite toate criteriile care constituie infracțiunile respective. Cu toate acestea, având în vedere gravitatea practicilor respective și pentru a combate creșterea constantă a numărului și a relevanței infracțiunilor privind traficul de persoane săvârșite în alte scopuri decât exploatarea sexuală sau prin muncă, exploatarea maternității de substituție, cea a căsătoriei forțate sau cea a adopției ilegale ar trebui incluse ca forme de exploatare în directiva menționată, în măsura în care îndeplinesc elementele constitutive ale traficului de persoane, inclusiv criteriul mijloacelor. Mai precis, în ceea ce privește traficul de persoane în scopul exploatării maternității de substituție, prezenta directivă vizează persoanele care constrâng femeile să fie mame purtătoare sau care le induc în eroare pentru a acționa astfel. Modificarea Directivei 2011/36/UE prin prezenta directivă nu aduce atingere definițiilor căsătoriei, adopției, căsătoriei forțate și adopției ilegale, nici definițiilor infracțiunilor conexe altele decât traficul, în cazul în care sunt prevăzute în dreptul intern sau internațional. De asemenea, dispozițiile respective nu aduc atingere normelor naționale privind maternitatea de substituție, inclusiv dreptului penal și dreptului familiei.

(7) Copiii plasați în instituții rezidențiale și de tip închis reprezintă un grup deosebit de vulnerabil la traficul de persoane. Ei pot deveni victime ale traficului de persoane atunci când sunt plasați în respectivele instituții, pe durata plasării lor și ulterior.

(8) Un număr tot mai mare de infracțiuni privind traficul de persoane sunt săvârșite sau facilitate prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor. Traficanții utilizează frecvent internetul și platformele de comunicare socială pentru a recruta, a promova sau a exploata victimele, pentru a exercita controlul asupra lor și a le organiza transportul, printre altele. Internetul și platformele de comunicare socială sunt, de asemenea, utilizate pentru a distribui materiale asociate cu exploatarea. Tehnologia informației împiedică, de asemenea, depistarea în timp util a infracțiunii și identificarea victimelor și a autorilor infracțiunilor.

(9) Cadrul juridic existent în Directiva 2011/36/UE include deja, în domeniul de aplicare al definiției traficului de persoane, infracțiunile săvârșite prin utilizarea tehnologiilor informației și comunicațiilor, de exemplu pentru recrutarea și exploatarea victimelor, organizarea transportului și a cazării acestora, promovarea online a serviciilor oferite de victime și contactarea potențialilor clienți, controlarea victimelor și comunicarea între infractori, inclusiv toate tranzacțiile financiare conexe. Pentru a combate acest mod de operare al traficanților, autoritățile de aplicare a legii trebuie să își îmbunătățească expertiza și capacitățile digitale și să țină pasul cu evoluțiile tehnologice. În plus, statele membre sunt invitate să aibă în vedere măsuri preventive, în special pe cele care urmăresc descurajarea cererii, care să abordeze problema abuzului de servicii online în scopul traficului de persoane.

(10) Nivelul sancțiunilor pentru traficul de persoane ar trebui să reflecte un oprobriu mai mare pentru tipurile mai grave de comportament și pentru impactul mai dăunător și mai de durată pe care îl au asupra victimelor. Aceasta include efectul amplificator al difuzării de materiale de exploatare, inclusiv difuzarea în grupuri închise accesibile unui număr restrâns de participanți. Prin urmare, este necesar să se prevadă, drept circumstanță agravantă, difuzarea, prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor, de imagini sau materiale video ori materiale similare cu caracter sexual care implică victima.

(11) Deși nu există o obligație de a majora pedepsele, statele membre ar trebui să se asigure că judecătorii și instanțele au posibilitatea de a lua în considerare circumstanțele agravante stabilite în prezenta directivă, atunci când îi condamnă pe autorii infracțiunilor. Rămâne la aprecierea judecătorului sau a instanței să stabilească dacă majorează pedeapsa din cauza unor circumstanțe agravante specifice, luând în considerare toate faptele cazului respectiv. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să prevadă circumstanțe agravante în cazul în care dreptul intern prevede că infracțiunea de difuzare de imagini sau materiale video ori materiale similare cu caracter sexual care implică victima, prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor, se pedepsește ca infracțiune separată, iar acest lucru poate atrage sancțiuni mai severe în temeiul dreptului intern.

(12) Pentru a consolida răspunsul justiției penale la infracțiunile privind traficul de persoane care sunt săvârșite în beneficiul persoanelor juridice și pentru a descuraja săvârșirea acestor infracțiuni, regimul de sancțiuni împotriva persoanelor juridice ar trebui clarificat și aliniat la alte instrumente de drept penal ale Uniunii. În temeiul Directivelor 2014/23/UE ([4]), 2014/24/UE ([5]) și 2014/25/UE ([6]) ale Parlamentului European și ale Consiliului, o condamnare printr-o hotărâre definitivă pentru munca copiilor sau alte forme de trafic de persoane constituie un motiv de excludere de la participarea la o procedură de achiziții publice sau la o procedură de atribuire a concesiunilor. Cu toate acestea, statele membre pot să decidă, de asemenea, să includă, printre sancțiunile sau măsurile penale sau de altă natură care pot fi impuse persoanelor juridice, excluderea respectivelor persoane juridice de la procedurile de licitație sau de la concesiuni, pentru a acoperi și achizițiile și concesiunile care se situează sub pragurile prevăzute în directivele relevante.

(13) Directiva (UE) 2024/1260 a Parlamentul European și a Consiliului ([7]) stabilește norme minime privind indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor în materie penală și se aplică infracțiunilor reglementate de Directiva 2011/36/UE. Prin urmare, dispozițiile din Directiva 2011/36/UE privind indisponibilizarea și confiscarea sunt caduce și ar trebui să fie abrogate.

(14) Directiva 2011/36/UE prevede posibilitatea neurmăririi penale și a neaplicării de sancțiuni victimelor traficului de persoane în legătură cu infracțiuni pe care au fost obligate să le săvârșească drept consecință directă a faptului că au fost supuse traficului de persoane. Este oportun să se extindă domeniul de aplicare al dispoziției relevante la toate activitățile ilegale pe care victimele au fost obligate să le săvârșească drept consecință directă a faptului că au fost supuse traficului de persoane, cum ar fi infracțiunile administrative legate de prostituție, cerșetorie, vagabondaj sau munca nedeclarată ori alte acte care nu sunt de natură penală, dar care fac obiectul unor sancțiuni administrative sau pecuniare, în conformitate cu dreptul intern, pentru a încuraja și mai mult victimele traficului de persoane să denunțe infracțiunea sau să solicite sprijin și asistență și pentru a le asigura că există posibilitatea de a nu fi trase la răspundere.

(15) Pentru a consolida capacitatea națională de a depista și identifica victimele într-un stadiu incipient, precum și de a le îndruma către serviciile adecvate de protecție, asistență și sprijin, este necesar să se stabilească, prin acte cu putere de lege și acte administrative, unul sau mai multe mecanisme de îndrumare în statele membre. Instituirea unor mecanisme formale de îndrumare și desemnarea unui punct focal național pentru îndrumarea transfrontalieră a victimelor sunt măsuri esențiale pentru consolidarea cooperării transfrontaliere. Un mecanism de îndrumare ar trebui să fie un cadru transparent, accesibil și armonizat care să faciliteze depistarea timpurie și identificarea timpurie, acordarea de asistență și sprijinirea victimelor traficului de persoane, precum și facilitarea îndrumării lor către organizațiile și organismele naționale competente. Un astfel de cadru ar trebui să identifice autoritățile competente, organizațiile societății civile și alte părți interesate participante și să stabilească responsabilitățile respective ale acestora, inclusiv procedurile și liniile de comunicare. Aceste mecanisme de îndrumare pot lua forma unui set de proceduri, orientări, protocoale sau acorduri de cooperare stabilite. Mecanismul de îndrumare ar trebui să se aplice tuturor victimelor și tuturor formelor de infracțiuni de trafic de persoane, ținând seama de vulnerabilitatea fiecărei victime în parte. Statele membre sunt încurajate să instituie un mecanism de îndrumare unic, atunci când organizarea administrației publice permite acest lucru. Punctul focal ar trebui să servească drept punct de contact pentru îndrumarea transfrontalieră a victimelor în relațiile dintre autoritățile sau instituțiile responsabile pentru sprijinirea transfrontalieră a victimelor în diferitele state membre și nu ca punct de contact pentru victimele propriu-zise. Punctele focale se pot baza pe mecanismele sau structurile de guvernanță existente, nefiind nevoie să înlocuiască mecanismele de tratare a plângerilor sau liniile telefonice de urgență de la nivel național.

(16) Pentru a îmbunătăți asistența și sprijinul acordate victimelor traficului de persoane, statele membre ar trebui să se asigure că victimele au acces la adăposturi și locuințe sigure, dotate pentru a răspunde nevoilor specifice ale victimelor traficului de persoane. Pentru a întări siguranța victimelor prezumate sau identificate, statele membre sunt încurajate să solicite ca personalul care intră în contact, în adăposturi, cu victimele traficului de persoane să nu aibă cazier judiciar care să cuprindă infracțiuni privind traficul de persoane sau alte infracțiuni care generează îndoieli serioase cu privire la capacitatea acestora de a-și asuma un rol de responsabilitate față de victime.

([4]) Directiva 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune (JO L 94, 28.3.2014, p. 1).

([5]) Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 65).

([6]) Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 243).

([7]) Directiva (UE) 2024/1260 a Parlamentului European și a Consiliului din 24 aprilie 2024 privind recuperarea și confiscarea activelor (JO L, 2024/1260, 2.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1260/oj).

(17) Persoanele cu dizabilități, în special femeile și copiii, prezintă un risc crescut de a deveni victime ale traficului de persoane. Statele membre ar trebui să ia în considerare nevoile specifice ale victimelor cu dizabilități ale traficului de persoane atunci când le oferă măsuri de sprijin.

(18) De asemenea, statele membre ar trebui să se asigure că victimele beneficiază de asistență indiferent de naționalitatea lor sau de faptul că sunt apatride, de cetățenia lor, de locul lor de reședință sau de statutul de rezident, precum și de forma exploatării lor. Asistența ar trebui să vizeze reintegrarea lor deplină în societate, care poate include accesul la educație și formare și accesul la piața muncii, în conformitate cu dreptul intern, precum și revenirea la o viață independentă.

(19) În cadrul procedurilor de azil, statele membre ar trebui să țină seama de situația specifică de vulnerabilitate a victimelor traficului de persoane care pot avea nevoie de protecție internațională, inclusiv, după caz, prin instituirea de garanții procedurale speciale în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului ([8]), precum și de nevoile speciale de primire în conformitate cu Directiva (UE) 2024/1346 a Parlamentului European și a Consiliului ([9]).

(20) Pentru a evita ca victimele să fie supuse din nou traficului de persoane în Uniune, este important ca, atunci când victimele sunt transferate în temeiul Regulamentului (UE) 2024/1351 al Parlamentului European și al Consiliului ([10]), statele membre să nu transfere victimele într-un stat membru în care există motive întemeiate să se creadă că victimele, ca urmare a transferului în statul membru respectiv, s-ar confrunta cu un risc real de încălcare a drepturilor lor fundamentale sub forma unui tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din cartă.

(21) Victimele traficului de persoane au dreptul de a solicita protecție internațională sau un statut național echivalent. Ele pot beneficia, de asemenea, de un permis de ședere în temeiul Directivei 2004/81/CE a Consiliului ([11]), după caz. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că cele două proceduri relevante sunt complementare și nu se exclud una pe alta.

(22) Apatrizii sunt expuși unui risc mai mare de a deveni victime ale traficului de persoane. În aplicarea prezentei directive, este important să se acorde o atenție deosebită acestui grup vulnerabil.

(23) Copiii sunt considerați unul dintre cele mai vulnerabile grupuri vizate de grupurile infracționale organizate implicate în traficul de persoane. Astfel de grupuri infracționale exploatează adeseori copii, recrutându-i și folosindu-se ulterior de ei pentru a comite infracțiuni. Statele membre ar trebui să promoveze sau să ofere formare periodică și specializată profesioniștilor care este probabil să intre în contact cu acești copii, pentru a-i depista și a-i identifica ca victime.

(24) Orice măsură care restrânge libertatea copiilor pentru a-i proteja de traficul de persoane ar trebui să fie strict necesară, proporțională și rezonabilă în raport cu scopul de a proteja copilul în cauză.

(25) Pentru a facilita plata despăgubirilor către victime, statele membre pot institui un fond național pentru victime sau instrumente similare care pot include acte cu caracter normativ care să asigure despăgubirea victimelor traficului de persoane.

(26) Pentru a elabora un răspuns de politică coerent în vederea combaterii cererii care favorizează traficul de persoane și pentru a consolida și a armoniza și mai mult eforturile justiției penale din toate statele membre de a reduce această cerere, este important să se incrimineze utilizarea serviciilor atunci când victima este exploatată pentru a presta astfel de servicii și utilizatorul serviciilor are cunoștință de faptul că persoana care prestează serviciul este victimă a unei infracțiuni privind traficul de persoane. Încadrarea acestei fapte ca infracțiune face parte dintr-o abordare

([8]) Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de instituire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE (JO L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

([9]) Directiva (UE) 2024/1346 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 mai 2024 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (JO L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj).

([10]) Regulamentul (UE) 2024/1351 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind gestionarea azilului și migrației și de modificare a Regulamentelor (UE) 2021/1147 și (UE) 2021/1060 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 (JO L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj).

([11]) Directiva 2004/81/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind permisul de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente (JO L 261, 6.8.2004, p. 19).

cuprinzătoare de reducere a cererii, care urmărește să combată nivelurile ridicate ale cererii care favorizează toate formele de exploatare. Incriminarea ar trebui să vizeze numai utilizarea serviciilor prestate în cadrul exploatării care fac obiectul infracțiunii de trafic de persoane. Prin urmare, infracțiunea nu ar trebui să se aplice clienților care achiziționează produse fabricate în condiții de exploatare a forței de muncă, deoarece aceștia nu sunt utilizatori ai unui serviciu. Prezenta directivă stabilește un cadru juridic minim în această privință, iar statele membre sunt libere să adopte sau să mențină norme penale mai stricte. În dreptul intern, statele membre pot incrimina cumpărarea de acte sexuale. Prezenta directivă nu aduce atingere modului în care statele membre abordează prostituția în dreptul lor intern.

(27) Prezenta directivă incriminează utilizarea unui serviciu prestat de o victimă a traficului de persoane atunci când utilizatorul serviciului are cunoștință de faptul că persoana care prestează serviciul este o victimă. Noțiunea „a avea cunoștință” ar trebui interpretată în conformitate cu dreptul intern. În fiecare caz, atunci când se evaluează dacă utilizatorul avea cunoștință de faptul că persoana este victimă a traficului de persoane și fără a aduce atingere independenței sistemului judiciar, ar trebui să se țină seama de circumstanțele specifice ale cazului. Cunoașterea poate fi dedusă din circumstanțe faptice obiective. Circumstanțele se pot referi, printre altele, la victimele însele, la condițiile în care serviciile au trebuit să fie prestate de victime și la fapte specifice care ar putea fi considerate semne de control al traficantului asupra victimelor. În ceea ce privește circumstanțele referitoare la victimele însele, pot fi luate în considerare necunoașterea de către acestea a unei limbi naționale sau regionale, semne evidente de vătămare psihologică sau fizică ori de teamă sau necunoașterea de către acestea a orașelor sau a locurilor în care au fost sau în care se află. În ceea ce privește circumstanțele referitoare la condițiile în care au trebuit să fie prestate serviciile, ar putea fi luate în considerare nivelul de trai și condițiile de muncă ale prestatorului serviciului, precum și starea spațiilor în care a fost prestat serviciul. Ar putea fi stabilite semne de control al traficantului asupra victimelor dacă există măsuri evidente de control extern asupra prestatorilor serviciilor, dacă libertatea de circulație a acestora este limitată sau dacă prestatorii serviciilor nu se află în posesia cărții lor naționale de identitate sau a pașaportului lor național.

(28) Acțiunile de prevenire și de reducere a cererii ar trebui să fie specifice și diferențiate pentru a aborda în mod eficient particularitățile diferitelor forme de trafic de persoane. Pentru a atinge obiectivul de descurajare și reducere a cererii care favorizează traficul de persoane, este important ca statele membre să ia în considerare adoptarea unor măsuri adecvate suplimentare care să vizeze utilizatorii potențiali și actuali, cum ar fi organizarea de campanii de sensibilizare special concepute.

(29) În contextul formării și pentru a asigura punerea în aplicare efectivă a dispozițiilor naționale în ceea ce privește neurmărirea penală sau neaplicarea de sancțiuni, statele membre ar trebui să sensibilizeze procurorii și autoritățile de aplicare a legii care ar putea intra în contact cu victimele sau cu potențialele victime ale traficului de persoane.

(30) Pentru a consolida răspunsurile de politică naționale, este necesar să se instituie coordonatori naționali pentru combaterea traficului de persoane sau mecanisme echivalente, iar statele membre ar trebui să poată înființa organisme independente. Este de competența statelor membre să decidă care entități să fie desemnate sau instituite drept coordonatori naționali pentru combaterea traficului de persoane sau drept mecanisme echivalente ori organisme independente, indiferent de denumirea acestora, în conformitate cu principiul autonomiei procedurale a statelor membre, cu condiția ca entitățile respective să aibă competențele necesare pentru a îndeplini sarcinile prevăzute în prezenta directivă.

(31) Colectarea de date exacte, coerente și anonimizate și publicarea în timp util a datelor și a statisticilor colectate sunt fundamentale pentru a asigura o cunoaștere deplină a domeniului de aplicare al traficului de persoane la nivelul Uniunii. Introducerea unei cerințe ca statele membre să colecteze și să raporteze anual Comisiei date statistice privind traficul de persoane, într-un mod armonizat, este un pas relevant pentru a crește nivelul general de înțelegere a fenomenului și pentru a asigura adoptarea unor politici și strategii bazate pe date.

(32) În vederea sprijinirii politicilor lor naționale, statele membre ar trebui, totodată, să elaboreze planuri de acțiune naționale de combatere a traficului de persoane.

(33) În cazul copiilor, statele membre sunt încurajate să se asigure că sistemele naționale de protecție a copilului elaborează planuri specifice de prevenire a traficului de persoane, inclusiv pentru copiii din instituții rezidențiale sau de tip închis.

(34) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestei infracțiuni, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectul acțiunii, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor respective.

(35) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Cartă, în special respectarea și protecția demnității umane, interzicerea sclaviei, a muncii forțate și a traficului de persoane, dreptul la integritatea fizică și psihică a persoanei, interzicerea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante, dreptul la libertate și securitate, protecția datelor cu caracter personal, libertatea de exprimare și de informare, libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă, egalitatea între femei și bărbați, drepturile copilului, drepturile persoanelor cu dizabilități și interzicerea muncii copiilor, dreptul la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil, precum și principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și sancțiunilor penale. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a acestor drepturi și principii, care trebuie puse în aplicare în mod corespunzător.

(36) În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Irlanda și-a notificat, prin scrisoarea din 20 aprilie 2023, intenția de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.

(37) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.

(38) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ([12]), statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să transmită alături de notificarea măsurilor lor de transpunere și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.

(39) Prin urmare, Directiva 2011/36/UE ar trebui să fie modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificarea Directivei 2011/36/UE

Directiva 2011/36/UE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Exploatarea include, cel puțin, exploatarea prostituției altor persoane sau alte forme de exploatare sexuală, munca sau serviciile forțate, inclusiv cerșitul, sclavia sau practicile similare sclaviei, aservirea, exploatarea activităților infracționale sau prelevarea de organe ori exploatarea maternității de substituție, a căsătoriei forțate sau a adopției ilegale.”;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Atunci când faptele menționate la alineatul (1) sunt îndreptate împotriva unui copil, acestea constituie infracțiunea de trafic de persoane, chiar dacă nu a fost folosit niciunul dintre mijloacele menționate la alineatul (1). Prezentul alineat nu se aplică exploatării maternității de substituție astfel cum se menționează la alineatul (3), cu excepția cazului în care mama purtătoare este un copil.”

([12]) JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

2. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) a fost săvârșită prin acte grave de violență sau a provocat vătămări deosebit de grave victimei, inclusiv vătămare fizică sau psihologică.";

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, în cazul în care se referă la o infracțiune menționată la articolul 2, sunt considerate circumstanțe agravante, în conformitate cu dispozițiile relevante din dreptul intern, următoarele:

(a) faptul că infracțiunea a fost săvârșită de funcționari publici în exercitarea atribuțiilor lor;

(b) faptul că autorul a facilitat difuzarea sau a difuzat, prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor, imagini sau materiale video ori materiale similare cu caracter sexual care implică victima."

3. Articolul 5 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că poate fi angajată răspunderea persoanelor juridice pentru infracțiunile menționate la articolul 2, articolul 3 și articolul 18a alineatul (1), care au fost săvârșite în beneficiul lor de către orice persoană, acționând în nume propriu sau în calitate de membru al unui organism al persoanei juridice în cauză, care are o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice respective, pe baza:";

(b) alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură, de asemenea, că poate fi angajată răspunderea unei persoane juridice atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (1) a făcut posibilă săvârșirea infracțiunilor menționate la articolul 2, articolul 3 și articolul 18a alineatul (1) în beneficiul acelei persoane juridice de către o persoană aflată sub autoritatea sa.

(3) Răspunderea persoanei juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude inițierea procedurilor penale împotriva persoanelor fizice care sunt autori ai infracțiunilor menționate la articolul 2, articolul 3 și articolul 18a alineatul (1), instigatori ori complici la săvârșirea acestora."

4. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 6

Sancțiuni în cazul persoanelor juridice

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că orice persoană juridică a cărei răspundere este angajată în temeiul articolului 5 alineatul (1) sau (2) este pedepsită prin aplicarea unor sancțiuni sau măsuri penale sau de altă natură efective, proporționale și cu efect de descurajare.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că sancțiunile sau măsurile pentru persoanele juridice a căror răspundere este angajată în temeiul articolului 5 alineatul (1) sau (2) pentru infracțiunile menționate la articolul 2, articolul 3 și articolul 18a alineatul (1) includ amenzi penale sau de altă natură și pot include alte sancțiuni sau măsuri penale sau de altă natură, cum ar fi:

(a) excluderea de la dreptul de a primi beneficii publice sau ajutor public;

(b) excluderea de la accesul la fonduri publice, inclusiv de la procedurile de achiziții publice, granturi, concesiuni și licențe;

(c) interdicția temporară sau permanentă de a desfășura activități comerciale;

(d) retragerea permiselor și a autorizațiilor de desfășurare a activităților care au condus la săvârșirea infracțiunii în cauză;

(e) plasarea sub supraveghere judiciară;

(f) lichidarea judiciară;

(g) închiderea unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii;

(h) în cazul în care există un interes public, publicarea integrală sau parțială a hotărârii judecătorești care vizează infracțiunea săvârșită și sancțiunile sau măsurile impuse, fără a aduce atingere normelor privind confidențialitatea și protecția datelor cu caracter personal."

5. Articolul 7 se elimină.

6. Articolul 8 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 8*

Neurmărirea penală sau neaplicarea de sancțiuni victimei

Statele membre, în conformitate cu principiile de bază ale sistemelor lor de drept, iau măsurile necesare pentru a se asigura că autoritățile naționale competente au dreptul de a nu urmări penal sau de a nu impune sancțiuni victimelor traficului de persoane pentru implicarea lor în activități infracționale sau în alte activități ilegale pe care au fost obligate să le săvârșească drept consecință directă a faptului că au făcut obiectul oricăruia dintre actele menționate la articolul 2."

7. Articolul 9 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că cercetarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolul 2, articolul 3 și articolul 18a alineatul (1) nu este condiționată de sesizarea sau de formularea de acuzații de către victimă și că procedurile penale pot continua chiar dacă victima și-a retras plângerea.";

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile de cercetarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 2 și 3 beneficiază de o formare profesională corespunzătoare. Statele membre se asigură că persoanele, unitățile sau serviciile care se ocupă de cercetarea și urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 2 și 3, în cazul în care respectivele infracțiuni sunt săvârșite sau facilitate prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor, dispun de expertiza și capacitățile tehnologice adecvate. Statele membre sunt încurajate să creeze unități specializate în cadrul serviciilor de aplicare a legii și al parchetelor, după caz și în conformitate cu sistemele lor juridice naționale."

8. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor menționate la articolul 2, articolul 3 și articolul 18a alineatul (1), atunci când:";

(b) la alineatul (2), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Un stat membru informează Comisia atunci când decide să își extindă competența în privința infracțiunilor menționate la articolul 2, articolul 3 și articolul 18a alineatul (1) care au fost săvârșite în afara teritoriului său, printre altele în cazul în care:"

9. Articolul 11 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că se acordă asistență și sprijin de specialitate victimelor în cadrul unei abordări centrate pe victime, care ține seama de dimensiunea de gen, de dizabilitate și de nevoile specifice ale copiilor, înainte de începerea procedurilor penale, în timpul acestora și pe o durată corespunzătoare după încheierea lor, pentru a le permite acestora să își exercite drepturile prevăzute în Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), precum și în prezenta directivă.

(*) Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).";

(b) alineatele (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a institui, prin acte cu putere de lege și acte administrative, unul sau mai multe mecanisme care să vizeze depistarea timpurie și identificarea timpurie, acordarea de asistență și sprijinirea victimelor identificate și prezumate, în cooperare cu organizațiile de sprijin relevante, precum și pentru a desemna un punct focal pentru îndrumarea transfrontalieră a victimelor.

Sarcinile mecanismelor de îndrumare care funcționează în conformitate cu prezentul alineat includ cel puțin următoarele:

(a) stabilirea unor standarde minime pentru depistarea timpurie și identificarea timpurie a victimelor, precum și adaptarea procedurilor pentru această depistare timpurie și identificare timpurie la diferitele forme de exploatare reglementate de prezenta directivă;

(b) îndrumarea victimei către sprijinul și asistența cele mai adecvate;

(c) stabilirea unor protocoale sau acorduri de cooperare cu autoritățile competente în domeniul azilului pentru a se asigura că se acordă asistență, sprijin și protecție victimelor traficului de persoane care au, de asemenea, nevoie de protecție internațională sau care doresc să solicite o astfel de protecție, ținând seama de situația personală a victimei.

(5) Măsurile de asistență și sprijin menționate la alineatele (1) și (2) sunt oferite în mod consensual și în cunoștință de cauză și includ cel puțin standarde de viață în măsură să asigure subzistența victimei prin intermediul unor măsuri precum acordarea unei cazări adecvate și sigure, inclusiv adăposturi și alte spații de cazare provizorie, acordarea de asistență materială, tratamentul medical necesar, inclusiv asistență psihologică, consiliere și informare, precum și servicii de traducere și interpretariat, după caz.”;

(c) se introduce următorul alineat:

„(5a) Adăposturile și alte spații de cazare provizorie adecvată menționate la alineatul (5) sunt oferite în număr suficient și sunt ușor accesibile pentru victimele prezumate și identificate ale traficului de persoane. Adăposturile și alte spații de cazare provizorie adecvată facilitează recuperarea victimelor, oferindu-le condiții de viață adecvate și corespunzătoare în vederea revenirii la o viață independentă. Totodată, acestea sunt dotate pentru a răspunde nevoilor specifice ale copiilor, inclusiv ale copiilor victime.”;

(d) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Informațiile menționate la alineatul (5) se referă, dacă este cazul, la informațiile privind o perioadă de reflecție și refacere în temeiul Directivei 2004/81/CE precum și la informațiile privind posibilitatea acordării de protecție internațională în temeiul Regulamentelor (UE) 2024/1347 (*) și (UE) 2024/1348 (**) ale Parlamentului European și ale Consiliului sau în temeiul altor instrumente internaționale ori al altor dispoziții similare din dreptul intern.

(*) Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau persoanele eligibile pentru protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului și de abrogare a Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).

(**) Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de instituire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE (JO L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).”

10. Se introduce următorul articol:

„Articolul 11a

Victimele traficului de persoane care ar putea avea nevoie de protecție internațională

(1) Statele membre asigură complementaritatea și coordonarea între autoritățile implicate în activități de combatere a traficului de persoane și autoritățile competente în domeniul azilului.

(2) Statele membre se asigură că victimele traficului de persoane își pot exercita dreptul de a solicita protecție internațională sau un statut național echivalent, inclusiv atunci când victima primește asistență, sprijin și protecție în calitate de victimă prezumată sau identificată a traficului de persoane.”

11. La articolul 12, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Măsurile de protecție menționate la prezentul articol se aplică în plus față de drepturile prevăzute în Directiva 2012/29/UE."

12. La articolul 13, se adaugă următorul alineat:

„(3) Statele membre se asigură că procedurile de raportare a unei infracțiuni în temeiul prezentei directive sunt sigure, se desfășoară în mod confidențial în conformitate cu dreptul intern, sunt accesibile și concepute într-un mod adaptat copiilor și utilizează un limbaj adaptat vârstei și gradului de maturitate a copiilor victime."

13. La articolul 14, alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că acțiunile specifice întreprinse pentru a acorda asistență și sprijin copiilor victime ale traficului de persoane, pe termen scurt și lung, în procesul de recuperare fizică și psihosocială a acestora, sunt întreprinse în urma realizării unei evaluări individuale a situației specifice a fiecărui copil victimă, ținându-se seama de opiniile, nevoile și preocupările acestuia, în scopul găsirii unei soluții durabile pentru copil, inclusiv programe de sprijinire a tranziției sale spre emancipare și spre vârsta adultă, pentru a evita ca acesta să fie din nou supus traficului de persoane. Într-un termen rezonabil, statele membre asigură acces la educație copiilor victime ale traficului de persoane și copiilor victimelor cărora li se acordă asistență și sprijin în temeiul articolului 11, în conformitate cu dreptul intern al statelor membre.

(2) Statele membre desemnează un tutore sau un reprezentant pentru copilul victimă a traficului de persoane începând din momentul identificării acestuia de către autorități în cazul în care, în temeiul dreptului intern, un conflict de interese între titularii răspunderii părintești și copilul victimă îi împiedică pe aceștia să apere interesul superior al copilului și/sau să reprezinte copilul. Statele membre se asigură că, în cazul unui conflict de interese între tutore sau reprezentant și copilul victimă, este numit un alt tutore sau reprezentant.

(3) Statele membre adoptă, în măsura în care acest lucru este adecvat și posibil, măsuri pentru a oferi asistență și sprijin familiei copilului victimă a traficului de persoane, atunci când familia se află pe teritoriul unui stat membru. În special, în măsura în care acest lucru este adecvat și posibil, statele membre aplică articolul 4 din Directiva 2012/29/UE cu privire la familia în cauză."

14. Articolele 17 și 18 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 17

Despăgubirile acordate victimelor

Statele membre se asigură că victimele traficului de persoane au acces la mecanismele existente de despăgubire a victimelor infracțiunilor violente săvârșite cu intenție. Statele membre pot institui un fond național pentru victime sau un instrument similar, în conformitate cu legislația lor națională, pentru a plăti despăgubiri victimelor.

Articolul 18

Prevenirea

(1) Statele membre iau măsurile corespunzătoare, precum educarea, formarea profesională și campaniile, ținând seama de particularitățile diferitelor forme de exploatare și acordând o atenție deosebită dimensiunii online, după caz, pentru a descuraja și a reduce cererea care favorizează toate formele de exploatare care au legătură cu traficul de persoane.

(2) Statele membre iau măsuri adecvate, care țin seama de dimensiunea de gen și sunt adaptate copiilor, inclusiv prin intermediul internetului, cum ar fi campanii de informare și de sensibilizare, programe de cercetare și de educare, inclusiv promovarea alfabetizării și a competențelor digitale, și, după caz, în cooperare cu organizațiile relevante ale societății civile și cu alte părți interesate, cum ar fi sectorul privat, cu scopul de a sensibiliza și de a reduce riscul ca persoanele, în special copiii și persoanele cu dizabilități, să devină victime ale traficului de persoane."

15. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 18a

Infracțiunile privind utilizarea serviciilor prestate de o victimă a traficului de persoane

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, în cazul în care este un act intenționat, utilizarea serviciilor prestate de o victimă a unei infracțiuni menționate la articolul 2 constituie o infracțiune atunci când victima este exploatată pentru a presta serviciile respective și utilizatorul serviciilor are cunoștință de faptul că persoana care prestează serviciul este victimă a unei infracțiuni menționate la articolul 2.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că o infracțiune, astfel cum este stabilită în conformitate cu alineatul (1), este pedepsită prin aplicarea de sancțiuni efective, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 18b

Formarea

(1) Statele membre promovează sau oferă formare periodică și specializată profesioniștilor care ar putea să intre în contact cu victimele sau cu potențialele victime ale traficului de persoane, inclusiv agenții de poliție din prima linie, personalul instanțelor, serviciile de asistență și sprijin, inspectorii de muncă, serviciile sociale și lucrătorii din domeniul sănătății, cu scopul de a le permite să prevină și să combată traficul de persoane și să evite victimizarea secundară, precum și să depisteze, să identifice, să asiste, să sprijine și să protejeze victimele. O astfel de formare se bazează pe drepturile omului, este centrată pe victime, ține seama de dimensiunea de gen, de dizabilitate și de nevoile specifice ale copiilor.

(2) Fără a aduce atingere independenței judiciare și diferențelor de organizare a sistemului judiciar din Uniune, statele membre încurajează formarea, atât generală, cât și specializată, a judecătorilor și a procurorilor implicați în proceduri penale, cu scopul de a le permite să prevină și să combată traficul de persoane și să evite victimizarea secundară, precum și să depisteze, să identifice, să asiste, să sprijine și să protejeze victimele. O astfel de formare se bazează pe drepturile omului, este centrată pe victime, ține seama de dimensiunea de gen, de dizabilitate și de nevoile specifice ale copiilor."

16. Articolul 19 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 19

Coordonatorii naționali pentru combaterea traficului de persoane sau mecanisme echivalente și organisme independente

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a institui coordonatori naționali pentru combaterea traficului de persoane sau mecanisme echivalente și a le dota cu resursele adecvate necesare pentru a-și îndeplini în mod eficace funcțiile. Coordonatorul național pentru combaterea traficului de persoane sau mecanismul echivalent colaborează cu organismele și agențiile naționale, regionale și locale relevante, în special cu autoritățile de aplicare a legii, cu mecanismele naționale de îndrumare și cu organizațiile relevante ale societății civile care activează în acest domeniu.

(2) Sarcinile coordonatorilor naționali pentru combaterea traficului de persoane sau ale mecanismelor echivalente includ realizarea unor evaluări ale tendințelor în materie de trafic de persoane, măsurarea rezultatelor acțiunilor de combatere a traficului de persoane, inclusiv colectarea de date statistice în strânsă cooperare cu organizațiile relevante ale societății civile care activează în acest domeniu și prezentarea de rapoarte.

Sarcinile coordonatorilor naționali pentru combaterea traficului de persoane sau ale mecanismelor echivalente mai pot include următoarele:

(a) elaborarea unor planuri de răspuns pentru situații neprevăzute, cu scopul de a preveni amenințarea reprezentată de traficul de persoane în cazul unor urgențe majore;

(b) promovarea, coordonarea și, după caz, finanțarea programelor de combatere a traficului de persoane.

(3) Statele membre pot institui, de asemenea, organisme independente al căror rol poate include monitorizarea punerii în aplicare și a impactului acțiunilor de combatere a traficului de persoane, prezentarea de rapoarte cu privire la chestiuni care necesită o atenție specială din partea autorităților naționale competente și efectuarea de evaluări ale cauzelor profunde și ale tendințelor traficului de persoane. În cazul în care se instituie un astfel de organism independent, statele membre îi pot atribui una sau mai multe dintre sarcinile menționate la alineatul (2)."

17. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 19a

Colectarea datelor și statistici

(1) Statele membre se asigură că există un sistem pentru înregistrarea, producerea și furnizarea de date statistice anonimizate pentru a monitoriza eficacitatea sistemelor lor de combatere a infracțiunilor menționate în prezenta directivă.

(2) Datele statistice menționate la alineatul (1) includ, cel puțin, datele disponibile la nivel central privind:

(a) numărul victimelor identificate și prezumate înregistrate ale infracțiunilor menționate la articolul 2, defalcat în funcție de organizația care le înregistrează, sex, grupe de vârstă (copil/adult), cetățenie și formă de exploatare, în conformitate cu dreptul și practicile interne;

(b) numărul persoanelor suspectate de infracțiunile menționate la articolul 2, defalcat în funcție de sex, grupe de vârstă (copil/adult), cetățenie și formă de exploatare;

(c) numărul persoanelor urmărite penal pentru infracțiunile menționate la articolul 2, defalcat în funcție de sex, grupe de vârstă (copil/adult), cetățenie, formă de exploatare și natura deciziei definitive de începere a urmăririi penale;

(d) numărul deciziilor de urmărire penală (de exemplu, acuzații pentru infracțiunile menționate la articolul 2, acuzații pentru alte infracțiuni, decizii de nepunere sub acuzare, altele);

(e) numărul persoanelor condamnate pentru infracțiunile menționate la articolul 2, defalcat în funcție de sex, grupe de vârstă (copil/adult) și cetățenie;

(f) numărul hotărârilor judecătorești (de exemplu, hotărâri de achitare, hotărâri de condamnare, altele) pentru infracțiunile menționate la articolul 2;

(g) numărul persoanelor suspectate, al persoanelor urmărite penal și al persoanelor condamnate pentru infracțiunile menționate la articolul 18a alineatul (1), defalcat în funcție de sex și grupe de vârstă (copil/adult).

(3) Statele membre transmit anual Comisiei, în principiu până la data de 30 septembrie și, dacă nu este posibil, cel târziu până la data de 31 decembrie a fiecărui an, datele statistice menționate la alineatul (2) pentru anul precedent.

Articolul 19b

Planurile de acțiune naționale pentru combaterea traficului de persoane

(1) Statele membre adoptă până la 15 iulie 2028 planurile lor de acțiune naționale pentru combaterea traficului de persoane, elaborate și puse în aplicare cu consultarea coordonatorilor naționali pentru combaterea traficului de persoane sau a mecanismelor echivalente menționate la articolul 19, a organismelor independente și a părților interesate relevante care își desfășoară activitatea în domeniul prevenirii și combaterii traficului de persoane. Statele membre se asigură că planurile de acțiune naționale sunt revizuite și actualizate la intervale regulate de cel mult cinci ani.

(2) Planurile de acțiune naționale pentru combaterea traficului de persoane pot conține următoarele elemente:

(a) obiective, priorități și măsuri în materie de combatere a traficului de persoane pentru toate formele de exploatare, inclusiv măsuri specifice pentru copiii victime;

(b) măsuri preventive, cum ar fi educarea, campaniile de sensibilizare și formarea, precum și măsuri preventive ca parte a răspunsului de urgență la riscurile de trafic de persoane cauzate de crizele umanitare, după caz;

(c) măsuri de consolidare a luptei împotriva traficului de persoane, inclusiv de îmbunătățire a cercetărilor și urmăririlor penale în cazurile de trafic de persoane, precum și de îmbunătățire a cooperării transfrontaliere;

(d) măsuri de consolidare a identificării timpurii a victimelor traficului de persoane, precum și a asistenței, sprijinului și protecției acordate acestora;

(e) proceduri pentru monitorizarea și evaluarea periodică a punerii în aplicare a planurilor de acțiune naționale pentru combaterea traficului de persoane.

(3) Statele membre transmit Comisiei planurile lor de acțiune naționale și orice actualizări ale acestora în termen de trei luni de la adoptarea lor.

(4) Planurile de acțiune naționale pentru combaterea traficului de persoane se pun la dispoziția publicului."

18. Articolul 20 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 20*

Coordonarea strategiei Uniunii de combatere a traficului de persoane

(1) Pentru a contribui la o strategie coordonată și consolidată a Uniunii de combatere a traficului de persoane, statele membre facilitează îndeplinirea sarcinilor coordonatorului UE pentru combaterea traficului de persoane. În special, statele membre transmit coordonatorului UE pentru combaterea traficului de persoane cel puțin informațiile menționate la articolul 19.

(2) Pentru a asigura o abordare coerentă și cuprinzătoare, coordonatorul UE pentru combaterea traficului de persoane asigură coordonarea cu coordonatorii naționali pentru combaterea traficului de persoane sau cu mecanismele echivalente, cu organismele independente, cu agențiile Uniunii și cu organizațiile relevante ale societății civile care își desfășoară activitatea în domeniu, inclusiv în scopul contribuției coordonatorului UE pentru combaterea traficului de persoane la raportarea efectuată de Comisie din doi în doi ani cu privire la progresele înregistrate în combaterea traficului de persoane."

19. La articolul 23, se adaugă următorul alineat:

„(3) Până la 15 iulie 2030, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a gradului în care statele membre au adoptat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive, precum și a impactului unor astfel de măsuri.”

Articolul 2

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 15 iulie 2026. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles, 13 iunie 2024.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
R. METSOLA	H. LAHBIB